

“Յովհաննէս վարդապետն հանդերձ ամենայն քահանայիք եւ բազում ժողովրդօք պէսպէս նեղութիւնս եւ չարչարանս կրեաց վասն հրամանի շինութեան, եւ ոչ եղեւ հնար յուժեքէ” (Հաննէ էջ 147—148): Այսչափ դժուարութեան բախած չէր կարծես Վոլոտ իր ո՛ր եւ է ձեռնարկին մէջ: Մահտեսի Սեղբեստրոս, Արքունի դրան “Ժայրագոյն վաճառապետ”ը կը յաջողի Սուլթան Մահմուտ կայսրէն հրովարտակ հանել Մեծ Եպարքոս Ալի Փաշայի ձեռքով (1732 Գեկտեմ. 15):

“Ծայրագոյն վաճառապետ”ի նուէրներով եւ Սարգիս Խալֆայի “գլխաւոր” ճարտարապետութեամբ Վոլոտ վերաշինեց Ս. Լուսաւորիչը. “զորմէ լուաք, կ’ըսէ Հաննէ, թէ այնպէս հրաշազան յօրինուածովք գեղեցկացուցեալ է զսրբազան եկեղեցին այն, զոր դրեթէ ոչ ի Վոստանգնուպոլիս եւ ոչ յայլուր կարէ գտանել այնպիսի գեղեցկաշէն Եկեղեցի: Եւ ի Աւագ պահոց Հինգերորդ շաբաթի (= 1733 Մարտ 10), յորում էր տօն Սրբոյն Գրիգորի Լուսաւորչին Մուտն ի Վիրապն, սրբագործեալ էօժ Յօհաննէս վարդապետն կրկին նուիրակոչութեամբ Սրբոյն Գրիգորի մեր Լուսաւորչին. եւ հորի ոչխորոսիւսք յաւեր հոյ ոյժմ նոր մեծի աշխարհոսիւսն վասն վճարման պարտոց նորին. զոր պարտէն վճարեաց զերկուսն պարտոցն եւ մնաց մին: Եւ

1 Ս. Լուսաւորչի այս վերաշինութենէն մնացած պարտքը Շղթայակիր պատրիարքն ալ զբաղեցուց: Այս պարտքը 20.000 Ղրուշի բարձրացած էր տոկոսներով մինչեւ 1737: Այդ միջոցին արդէն Շղթայակիր Երուսաղէմէն Պոլիս եկած էր: Նոյն տարուոյ Մայիս 17ին, Հոգեգալստեան անթիւ կը պատարագէ Ս. Լուսաւորչի մէջ: Հետաքրքրուելով տեսաւ թէ եկեղեցւոյն բոլոր հասցիքը պարտքին տոկոսը վճարելու յատկացուցած են. սեղանաւորներն ու ժողովուրդը, յորդորեց, հանգանակութիւն ըրաւ, տոկոսը վերցուց եւ պարտքը մնաց: Այս պարագան Շղթայակիր իր իսկ